

Harul lui Dumnezeu respins din nou de Ahab. Moartea lui Ahab

– 20:1-22:53 –

20:1-43 Biruințele lui Ahab asupra Sirienilor

Capitolul 20 confirmă că am interpretat corect cap. 19. În cap. 20 suntem surprinși de o nouă revărsare de har față de împietritul Ahab. Este evident că îndurarea Domnului față de el nu se sfârșise în cap. 19. Pentru că Ilie alege să rămână mijlocitor în Israel, Domnul amână judecata și curtează din nou inima lui Ahab. Harul Său este fără margini. După ce Ahab respinge marea mărturie de pe Carmel, Domnul orchestrează un nou asalt al harului și cercetării peste viața lui. Și Domnul o face, aparent sfidând căile Sale față de Israel fixate în legea lui Moise. Acolo el specificase că atunci când Israel va trăi în neascultare, El îi va da în mâna vrăjmașilor. Ahab nu doar că trăia în neascultare – el era campionul neascultării; de asemenea el călcase în picioare și mărturia excepțională a lui Dumnezeu prin Ilie. Armata mult mai numeroasă și mai puternică a sirienilor se ridică împotriva lui. Ne așteptăm ca sirienii să pârjolească tot Israelul. Dar surpriză: Domnul intervine și îi dă lui Ahab o mare victorie!!! Suntem cu totul derutați. Răspunsul la deruta noastră se găsește în harul de neînțeles al unui Dumnezeu a cărui îndurare ține în veac! Vrăjmașul lui Ahab este chiar împăratul Siriei. În cap. 19 Domnul anunțase că din Siria va veni judecata. Și totuși sirienii sunt învinși. Și aceasta pentru că Ilie a continuat să mijlocească și astfel a ținut în loc judecata Domnului față de Israel. Ilie nu apare în cap. 20, dar el este cheia victoriei lui Israel.

Împăratul Sirei împresoară Samaria. El este conștient de superioritatea armatei sale. Și astfel speră la o victorie fără luptă și fără pierderi. Ahab nu prea știe ce să facă. El este dispus să renunțe la bogățiile sale și la familia sa. Este evident că armata Siriei este mult mai puternică și că el nu are nici o șansă. Este interesant că Ben-Hadad cere ca tribut și pe nevestele lui Ahab. Acum Izabela este în mare pericol. Dar harul se manifestă și față de Ahab și față de Izabela. Dacă Ahab accepta oferta, Izabela era luată de Ben-Hadad. Oare nu era acest lucru ceva foarte bun pentru Israel? Oare privind la ce urmează în cap. 21 și la răul generat de Izabela în Israel nu era mai bine ca Domnul să nu se fi implicat și Ahab să fi acceptat oferta inițială a lui Ben-Hadad. Prin intervenția Sa însă, Domnul o mai ține pe Izabela în Israel. De ce? Pentru că Domnul avea în vedere și mântuirea Izabelei și face și pentru ea o nouă demonstrație a harului Său. Expresia lui Ben-Hadad din 20:10, și mesajele acestuia trimise prin SOLI către Ahab ne aduce aminte de episodul din 19:2 când Izabela trimitea un sol către Ilie amenințându-l cu o formulă similară cu cea folosită de Ben-Hadad. Era foarte ușor să îți dai seama că Izabelei i se întâmpla acum ceea ce ea făcuse lui Ilie. Era evident că răul generat de ea față de Ilie se întorcea acum împotriva ei.

Cap. 19	Cap. 20
Izabela și Ahab au de partea lor armata. Ei se află în superioritate numerică față de Ilie.	Ben-Hadad împresoară Samaria și este în superioritate numerică față de Ahab și

	Izabela.
Izabela trimite soli cu mesaje de amenințare către Ilie.	Ben-Hadad trimite mesaje de amenințare către Ahab și Izabela.
Viața lui Ilie este în pericol.	Viața lui Ahab și a Izabelei este în pericol.
Izabela invocă pedepsa zeilor pentru a întări mesajul de amenințare împotriva lui Ilie.	Ben-Hadad invocă pedeapsa zeilor pentru a întări mesajul de amenințare împotriva lui Ahab.
Formula temporală folosită de Izabela în dialogul cu Ilie: <i>mâine la ceasul acesta...</i> (19:2)	Formula temporală folosită de Ben-Hadad în dialogul cu Ahab: <i>mâine la ceasul acesta...</i> (20:6)

Pare că Domnul se implică pentru a pedepsi pe Ahab și Izabela pentru răul generat de aceștia față de Ilie. Și cred că în acele momente în care Samaria era împresurată, Domnul le-a adus aminte, spre cercetarea lor, de ceea ce făcuseră ei față de Ilie. Ahab pare dispus să accepte oferta lui Ben-Hadad. Ahab pare fără coloană vertebrală. El pare un om slab condus de împrejurări și de cei din jurul lui. Ben-Hadad face însă o greșală. La oferta inițială el mai adaugă o cerință. Astfel, a doua oară el plusează și cere nu doar jefuirea casei lui Ahab ci și a caselor slujitorilor acestuia. De aceea slujitorii lui Ahab îl sfătuiesc să nu accepte oferta. Ahab îi spune lui Ben-Hadad că acceptă prima ofertă (jefuirea propriei case), dar că nu este de acord cu ce ceruse a doua oară, și anume și cu jefuirea slujitorilor lui.

Prima cerință a lui Ben-Hadad	A doua cerință a acestuia
Argintul și aurul tău sunt ale mele, nevestele și cei mai frumoși copii ai tăi sunt tot ai mei. (20:3)	Să-mi dai argintul și aurul tău, nevestele și copiii tăi. De aceea voi trimite mâine la ceasul acesta pe slujitorii mei la tine. Ei îți vor scormoni casa ta și casele slujitorilor tăi , vor pune mâna pe tot ce este mai scump și vor lua. (20:5-6)

Răspunsul lui Ahab:

- Voi face tot ce ai trimis să ceri robului tău întâia dată; dar **lucrul acesta** nu-l pot face. (20:9)

Care este **lucrul acesta** la care se referă Ahab? Ce avea în plus a doua cerință? Sunt două variante de interpretare. Prima am menționat-o deja. Ea are în vedere faptul că Ben-Hadad ar fi cerut a doua oară și bogățiile slujitorilor săi. Astfel, economia Samariei ar fi fost foarte afectată. Ahab mai putea recupera din bogății de la slujitorii săi. Dar dacă Ben-Hadad prăda totul, puterea financiară a lui Israel era profund afectată. A doua are în vedere ideea de scormonire a casei lui Ahab de către slujitorii lui Ben-Hadad. Prima variantă presupunea ca Ahab să îi trimită lui Ben-Hadad bogățiile, și nu ca slujitorii acestuia să vină să îi scormonească în casă. Astfel, Ahab își mai putea păstra din bogății. Dacă veneau însă slujitorii lui Ben-Hadad în casa lui, pe de o parte ar fi luat mai mult, iar pe de altă parte

umiliința era mult mai mare. Poate că ambele variante au fost adevărate. Oricum, este clar că Ben-Hadad, văzându-se stăpân pe situație, se lăcomește și se înfumurează și plusează în cererea sa. Dar slujitorii împăratului se revoltă și-l sfătuiesc pe pasivul Ahab să nu accepte oferta. Umiliința și pierderile ar fi fost prea mari. Observăm că nu Ahab reacționează la a doua cerere plină de neobrăzare, ci slujitorii săi sunt cei care iau atitudine și-l conving să nu se învoiască cu Ben-Hadad. Dacă nu am ști finalul întâmplării, am fi tentați să spunem că în spate era mâna Domnului care voia să îl dea pe Ahab în mâna sirienilor. Ne aducem aminte repede de cap. 12 când Roboam ascultă de sfatul greșit al tinerilor și pierde într-o singură zi zece seminții, dar și de comentariul autorului care menționează: „dar lucrul acesta venea de la Domnul”. Este evident că și acum lucrul acesta (decizia lui Ahab să facă război cu Ben-Hadad) venea de la Domnul. Și am adăuga noi: *Bineînțeles, cu scopul pedepsirii lui Ahab, prin Siria, instrumentul judecății divine anunțat în 19:15.*

Autorul este genial. El contruiește tabloul din 20:1-12 astfel încât cititorul să fie înclinat să spună: *Acum va urma judecarea lui Ahab și a Izabelei pentru respingerea mărturiei de pe Carmel și pentru răul pe care l-au inițiat față de Ilie!*

Dar versetul 13 tulbură acest scenariu al cititorului. V.13 începe chiar cu conjuncția adversativă: DAR. Când ne așteptăm ca să se reverse dreapta judecată a lui Dumnezeu, autorul ne surprinde din nou: *Dar iată că un prooroc s-a apropiat de Ahab.... Dar-ul* folosit de autor deja anticipează că nu acum va avea loc dreapta judecată a lui Dumnezeu. Mesajul Domnului către Ahab este șocant, iar noua ofertă a harului Său este revoltător de mare:

- Vezi toată această mulțime mare? O voi da astăzi în mâinile tale ca să cunoști că Eu sunt Domnul! (20:13).

Domnul nu introduce nici o mustrare, nici o condiționare. Nu îi spune: dacă vei renunța la Izabela și la idoli, îți voi da izbânda. Este adevărat că Ahab știa că Domnul vrea să îi arate că El este Dumnezeu, ca acesta să renunțe la Baal. Dar Domnul nu introduce această condiție. Apare totuși un element de condiționare în care Ahab ascultă, și anume cel legat de cine să înceapă bătălia. De fapt, Ahab pune această întrebare: *Prin cine?* Este interesant de ce pune această întrebare Ahab. Dovedește pe de o parte că este dispus să creadă în oferta lui Dumnezeu. Pe de altă parte, pare să își amintească din trecutul religios al lui Israel că Domnul obișnuia să dea victoria prin anumiți viteji. Ahab pare să nu se considere vrednic ca victoria să se dea prin el. Poate și acesta ar fi un motiv al întrebării: *Prin cine?* Domnul îi răspunde la întrebare, iar Ahab ascultă. Apoi, Ahab ascultă din nou când Domnul îi spune ca el să înceapă lupta. Domnul îl ia de unde este, iar acesta dovedește o fărâcă de ascultare și credință față de Yahwe. Și Domnul îi dă o mare biruință în fața unei oștiri mult mai numeroase și mai puternice.

Și după această biruință, proorocul nu vine să îi spună: *Vezi, acum trebuie să te pocăiești.* Ci prin acel prooroc Domnul îl înștiințează să se pregătească pentru un nou război și îi anunță mai dinainte că în anul următor împăratul Siriei îl va ataca din nou. Sirienii înțeleg implicarea divină în bătălie. Ei atribuie victoria Dumnezeului evreilor, dar limitează puterea acestuia în zona muntelui. Ei propun o nouă bătălie în câmpie. Dar Dumnezeul lui Israel este singurul Dumnezeu, Stăpânul întregii creații; iar El vrea ca și Sirienii și evreii să

înțelege acest lucru. Deși armata Sirienilor este de peste 127.000, iar cea a lui Israel în jur de 7000-10000, Israel câștigă din nou bătălia. Ahab dă dovadă de credință atunci când se îndreaptă cu un așa număr mic de oșteni împotriva unei armate așa de mari. Domnul îi anunță mai dinainte atât victoria cât și scopul acestia: *și veți ști că Eu sunt Domnul*. Domnul nu îi confirmă lui Ahab prin aceste victorii raportarea Sa la Domnul, ci vrea să i Se decopere din nou ca acesta să cunoască pe Domnul. Dacă ploaia a adus chin și durere în popor, și a oglindit aspra pedeapsă a Domnului, aceste două victorii reliefează îndurarea și bunătatea Sa fără margini. Ahab trebuie să înțeleagă și sfințenia lui Dumnezeu dar și bunătatea Sa eternă. Din pricina fărâdelegilor Sale Domnul mai întâi apasă asupra lui prin pedeapsa Sa (3.5 ani), pentru a înțelege că Domnul este mânios pe El. Dar apoi îl îmbie cu îndurarea Sa pentru a-i arăta că este gata oricând să îl primească în relație. Dragostea este arma care poate dezpietri o inimă păcătoasă. Domnul îl copleșește pe Ahab cu dragostea și îndurarea Sa surprinzătoare și așteaptă ca el să se pocăiască și să se așeze sub autoritatea Sa. Ahab se bucură de victoriile primite de la Domnul dar vrea să rămână în afara autorității divine. Astfel, deși Domnul îl dă pe Ben-Hadad în mâinile sale, Ahab îl iartă prea repede și decide să facă un legământ cu el fără să întrebe pe Domnul, fără să se consulte cu Cel care a obținut victoria și a dat pe Ben-Hadad în mâinile sale. Ahab își însușește repede victoria și ia decizii de unul singur ca și cum el, și nu Domnul, era cel care a obținut victoria. De ce erau împărații lui Israel așa miloși? Nu știu exact, dar acest lucru era cunoscut de vrăjmașii lor. Și se dovedește adevărat. Deși Ben-Hadad a vrut să îl umilească pe Ahab și i-a făcut război de două ori, Ahab se simte flatat de gestul de smerire al acestuia și decide imediat iertarea lui. Ba mai mult, face legământ cu Ben-Hadad, cu toate că împărații lui Israel erau chemați să se încreadă în Domnul și să nu facă alianțe compromițătoare cu împărații și dumnezeii neamurilor. Ahab vrea să arate cât de generos este el, sau vede o oportunitate financiară și politică în alianța cu Siria. Oricum el ia decizia fără să întrebe pe Domnul. El suie pe vrăjmașul Domnului în carul lui și îl numește fratele lui. Și Domnul era cel care îl dăduse în mâinile sale. Ba mai mult Ahab nu este conștient de imensa greșală pe care o comite înaintea Domnului. Și atunci Domnul îi mai trimite un prooroc. Ahab nu trebuie să înțeleagă doar îndurarea și puterea Domnului, dar și așteptările Acestuia. Ahab trebuie să înțeleagă că Domnul așteaptă să se așeze sub autoritatea Lui și să păzească toate poruncile Lui. Domnul așteaptă ca Ahab să recunoască că El este adevăratul Împărat și să își asume poziția de rob al Acestuia. Pentru a fi sigur că Ahab va pricepe mesajul, Domnul creează un context în care Ahab să dea singur verdictul, însă fără a ști că acel verdict îl vizează pe el însuși. Este și metoda pe care Natan a folosit-o atunci când l-a confruntat pe David pentru păcatul său cu Urie Hetitul. Atunci când e vorba de noi tindem să fim foarte îngăduitori și să nu identificăm greșelile, dar când e vorba de altul, deși face aceleași lucruri ca și noi, suntem foarte lucizi în a condamna păcatele. Și tocmai acest lucru ne condamnă pe noi înșine, căci dovedește că știm ce e bine și ce e rău și că alegem totuși să facem răul. Pentru ca situația să fie cât mai reală, Domnul îi cere unui prooroc să accepte să fie rănit de tovarășul său de slujbă. Însă acesta refuză să își rănească prietenul. Proorocul îi anunță pedeapsa: va fi omorât de un leu. Și se întâmplă exact așa. Și bineînțeles că ne aducem aminte de evenimentele din cap. 13. Și revenim la aceleași întrebări: De unde putea ști tovarășul proorocului că Domnul îi porunca să își rănească prietenul? Și de ce pedeapsa Domnului a fost atât de promptă și aspră?

Proorocul îi spune tovarășului său (care era și el un prooroc probabil) că Domnul i-a poruncit să își rănească prietenul. Acesta știa că prietenul său este un slujitor al Domnului și că Domnul vorbea adesea prin el. Mesajul părea ciudat. Acesta putea să întrebe: *de ce?* Sau să întrebe el însuși pe Domnul cu privire la acel lucru. Dar se pare că el respinge de la început ideea că porunca ar putea veni din partea Domnului. Se pare că el respinge chemarea, nu pentru că era convins că porunca nu venea de la Domnul, ci pentru că nu era dispus să își rănească prietenul. Nu discernământul, ci lipsa de disponibilitate în a asculta a fost motivul refuzului său. Domnul îi mai dă o șansă și îi anunță pedeapsa: *când vei pleca de la mine, te va omorî un leu*. Domnul anunță pedeapsa pentru ca aceasta să nu se împlinească. Dacă nu pleca de la prietenul său, sau dacă împlinea porunca atunci, scăpa de pedeapsă. Dar el pleacă de la prietenul său și este omorât de leu. Se pare că marea greșală a tovarășului proorocului a fost că acesta A DISPREȚUIT proorocia, nu a vrut să o cerceteze, nu a fost dispus să asculte, a respins din start ideea. Trebuie să recunoaștem că, deși îl știa pe acel prooroc, porunca nu era ușor de împlinit. Domnul ne cere să fim sensibili la proorocii pe care El îi confirmă și prin care vorbește adesea. Astfel, David este receptiv la mesajele primite prin Samuel, și însuși Ahab rezonează uneori la mesajele primite de la Ilie. Dar am mai învățat că, mai presus de mesager, este mesajul. Mesajul trebuie să fie analizat cu mare atenție. Cum putea fi analizat un mesaj de tipul: *Lovește-mă, te rog, după porunca Domnului!* Cel care rostea mesajul pare să nu aibă nici un interes sau plan ascuns, de vreme ce cere propria sa vătămare. De ce ar cere cineva de la sine putere să fie vătămat? Ar face lucrul acesta doar dacă i-ar cere cineva. Și având în vedere că era un prooroc al Domnului cunoscut în zonă, era foarte probabil că Domnul i-a cerut lucrul acesta. Mai mult, Domnul nu îi ceruse explicit tovarășului să nu își rănească prietenul. Adică, nu ne aflăm în situația din cap. 13 când mesajul proorocului bătrân contrazice un alt mesaj primit direct din partea Domnului (***nu mânca și nu bea în acest ținut!***). Am putea totuși să precizăm că mesajul: *Lovește-mă, te rog!* Pare să contrazică mesajul Legii care cerea să îți iubești semenii respectându-le *trupul*, bunurile, demnitatea și libertatea. Și totuși Domnul se așteaptă că acesta să înțeleagă că mesajul este din partea Dătătorului Legii și să îl respecte fără ezitări. Și deși nu este miza unui mesaj public, ca în cap. 13, Domnul intervine la fel de prompt și aspru: un leu este trimis și omoară pe cel care nu a ascultat porunca Domnului. Sincer, la prima vedere, Domnul îmi pare prea aspru. În cap. 13 contextul era diferit: era o miză a unui mesaj public și mesajul fals contrazicea un mesaj clar transmis de Domnul, direct aceluia prooroc din Iuda (***să nu mănânci și să nu bei în acest ținut!***). Acum mesajul din partea Domnului pare să contrazică Legea Acestuia și nici nu este pusă în joc miza unui mesaj rostit în fața unei întregi națiuni. Și totuși Domnul pedepsește în același fel. De ce? Oare vina proorocului din cap. 13 este la fel de mare ca cea a prietenului proorocului din cap. 20? La prima vedere pare că nu. Iată diferențele majore dintre greșala omului lui Dumnezeu din cap. 13 și greșala tovarășului proorocului din cap. 20:

Nr.	Criteriu	<i>Omul lui Dumnezeu din cap. 13</i>	<i>Tovarășul proorocului din cap. 20</i>
1	Funcția	Prooroc cu siguranță!	Tovarăș al unui prooroc,

			probabil prooroc și el.
2	Primirea unei porunci/unui mesaj clar din partea lui Dumnezeu	Primește direct de la Domnul porunca să nu mănânce și să nu bea în țintul lui Israel.	Nu primește în mod direct vreo poruncă de genul: lovește-ți prietenul!
3	Încălcarea unei porunci revelate în mod direct/indirect	Încalcă porunca primită în mod direct de la Domnul și mănâncă și bea.	Încalcă porunca Domnului revelată în mod indirect prin intermediul prietenului său prooroc.
4	Miza unui mesaj public	Încălcarea poruncii afectează în mod negativ un mesaj rostit în fața unei întregi națiuni și de care depindea mântuirea națiunii.	Încălcarea poruncii nu afectează vreun mesaj public. Totul are loc în spațiu privat între prooroc și tovarășul său.
5	Contextul unei misiuni	Încalcă porunca în contextul unei misiuni foarte importante.	Încalcă porunca fără să fie în timpul vreunei misiuni deosebite.
6	Analiza mesajului indirect	Mesajul venit prin intermediul proorocului bătrân contrazice în mod clar mesajul primit în mod direct de la Domnul. Era deci ușor să își dea seama de falsitatea mesajului indirect.	Mesajul venit prin intermediul proorocului nu confirma vreun mesaj direct primit de acesta din partea Domnului (cel puțin nu avem consemnat acest lucru, care este prea important ca să fi fost pur și simplu omis de autor, căci ar schimba total perspectiva asupra tabloului). Ba dimpotrivă, pare că este în contradicție cu mesajul clar al Legii care îndeamnă să ne iubim aproapele respectându-i trupul, bunurile, demnitatea și libertatea. Era dificil să își dea seama că mesajul vine din partea Domnului.
7	Natura pedepsei	Omorât imediat de un leu.	Omorât imediat de un leu.
8	Funcția publică a pedepsei	Pedeapsa reabilitează un mesaj important în fața unei întregi națiuni.	Pedeapsa nu reabilitează vreun mesaj în fața unei națiuni.

Diferențele dintre cele două contexte sunt izbitoare. Cu toate acestea, Domnul este la fel de aspru și prompt în revărsarea pedepsei. De ce? Și ce elemente noi despre călăuzirea specifică ne aduce acest pasaj?

În mod cert nu știm toate informațiile despre cel omorât de leu din cap. 20. Știm că Domnul este drept și dacă el a intervenit cu această pedeapsă, el a răspuns unei realități din inima acestui om. Chiar dacă nu era în contextul unei misiuni sau a rostirii unui mesaj public, atitudinea inimii sale a fost ostilă poruncii divine. Domnul a privit la ce era în inima lui. Neascultarea sa afecta indirect un mesaj ce trebuia rostit către Ahab. Dacă nu era lovit, proorocul nu putea să își îndeplinească misiunea pe care i-a dat-o Domnul de a-l confrunta pe Ahab pentru neascultarea sa. Observăm că cel omorât de leu este pedepsit pentru că refuză să lovească după porunca Domnului. Oare nu același lucru l-a făcut Ahab? Dumnezeu îl sortise nimicirii pe Ben-Hadad. Ahab trebuia să întrebe pe Domnul în acest sens și să îl lovească. Ahab nu întreabă pe Domnul, ci decide singur să nu-l lovească. Prietenul proorocului comite aceeași greșală. El refuză să întrebe pe Domnul cu privire la provocarea de a-și lovi tovarășul. El decide singur să nu lovească. Neascultarea îi aduce moartea și înalță acest mesaj înaintea tuturor celor ce au auzit istoria lui: Domnul pedepsește cu asprime pe cei care refuză să lovească la porunca Sa. Și dacă Domnul este așa de aspru când cel ce trebuie să fie lovit este un prooroc bun, cu cât mai aspru este El dacă cel ce trebuie lovit este vrăjmașul Lui sortit nimicirii? Dacă istoria celui omorât de leu a ajuns și la urechea lui Ahab, cu siguranță a adus cercetare în inima lui. Și sunt toate șansele ca să fi ajuns. În cap. 13 am aflat că poveștile cu leii se bucurau de o mare circulație! Istoria din cap. 13 este vie în Israel și după câteva sute de ani.

Cap. 20 ne prezintă un Domn al îndurării dar și un Domn al dreptății și sfințeniei care pedepsește neascultarea și aduce judecata. Ahab este îmbiat cu harul Său dar trebuie să priceapă și sfințenia și dreptatea Domnului. Domnul este bun cu Ahab, dar când Ahab vrea să fie bun cu Ben-Hadad, Domnul se mânie! Este un paradox. El ne ajută să înțelegm că trebuie să ne aflăm total sub autoritatea lui Dumnezeu: trebuie să cruțăm doar pe aceia pe care El vrea să îi cruțe, și trebuie să ne arătăm bunătatea doar față de cei față de care Domnul vrea. Domnul decide să îl cruțe pe Ahab, dar să îl pedepsească pe Ben-Hadad. El este Judecătorul și El știe cum și când să pedepsească pe cineva. Noi trebuie să ne smerim înaintea Lui și să ascultăm întru totul de poruncile Lui. Domnul decide să omoare pe tovarășul proorocului, dar îi mai dă zile lui Ahab. Domnul pare să fie mai aspru cu cei care sunt mai aproape de El decât cu cei care sunt mai departe de El. Și într-adevăr, în Levitic am aflat că focul mâniei Domnului se aprinde mai repede cu cât ești mai aproape de El. A fi mai aproape de El înseamnă un imens privilegiu dar și o imensă responsabilitate! Îndurarea fără margini a lui Dumnezeu nu anulează dreptatea și sfințenia Sa! Domnul este în același timp îndurare și dreptate. E adevărat că El este în primul rând îndurare (vezi Exod 34a), dar este mereu și dreptate. Când în marea Sa îndurare El își jertfea Fiul Său pentru noi, El o făcea pentru a împlini dreptatea Sa.

Legat de călăuzirea personală, putem preciza că următorul principiu:

- Când Domnul confirmă un om ca și prooroc al Său trebuie să luăm seama la mesajele rostite de acesta, mesaje care nu contrazic revelația scrisă sau alte mesaje trimise în mod direct de Domnul.

În mod cert autorul premeditează o paralelă dintre incidentul din cap. 13 și cel din cap. 20. Prezența pedepsei prin leu, ne constrânge să comparăm cele două contexte. Autorul știe predispoziția noastră spre extreme și cât de greu se atinge echilibrul. Și cât de adevărate sunt acest lucruri cu privire la domeniul călăuzirii personale. Dacă în cap. 13 imperativul este: **cercetați toate lucrurile!**, în cap. 20 imperativul este: **nu disprețuiți proorociile!** Pedepsa este aceeași și pentru cel care nu a cercetat profetia dar și pentru cel care a disprețuit-o. Deci atenție la cele două extreme. Echilibrul se capătă atunci când ținem cont de ambele imperative. Iată de ce Pavel ne spune:

- Nu disprețuiți proorociile, ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun! (1 Tes. 5:20-21)

Domnul nu vrea să fim creduli și să ne lăsam ghidați de orice proorocie. Dar nu vrea nici să disprețuim proorociile. Atunci ce este de făcut? Mai întâi analizăm MESAJUL profetiei. Dacă el contrazice revelația scrisă sau alte vorbiri directe ale Domnului către noi, atunci trebuie respins. Dacă nu contrazice revelația, atunci el trebuie luat în calcul. Și trebuie luat în calcul mai ales dacă mesajul vine printr-un vas confirmat de Domnul ca și prooroc al Său. Sunt situații când putem întreba pe Domnul și să cerem explicații și lămurii. Așa ar fi putut cere tovarășul proorocului din cap. 20 care se pare că a respins de la început ideea proorociei. Sunt situații când trebuie să așteptăm și timpul va lămuri natura proorociei.

În **Fapte 11:27-30** proorocul Agab anunță o foamete. Domnul se așteaptă ca Biserica să fie receptivă și să se pregătească pentru foamete. Mesajul nu contrazice Scriptura. Dar doar analiza mesajului nu era suficientă. Trebuia analizat și mesagerul. Mesagerul era Agab, un credincios cu o mărturie bună și confirmat ca și prooroc al Domnului în mijlocul Bisericii Sale. Deci dacă în cap. 13 învățăm că mesajul este mai important decât mesagerul, în cap. 20 învățăm că și mesagerul își are importanța lui. Nu este mai important decât mesajul, dar nici nu poate fi desconsiderat. Mesagerul și mesajul nu pot fi separate total. Și învățăm că atunci când un mesaj care nu contrazice Biblia este rostit prin gura unui mesager credibil și confirmat de Domnul, atunci el trebuie luat în calcul de Biserica Domnului. Sunt situații când doar analiza mesajului nu este suficientă. Mesajul: **va veni o foamete!**, luat separat de mesager, nu ne oferă prea multă lumină. Nu contrazice Scriptura dar totuși, este el adevărat? Atunci când mesajul nu contrazice Scriptura credibilitatea mesagerului este cea care ne ajută să ne raportăm corect la acesta.

Un alt pasaj despre călăuzirea personală îl găsim în Fapte 16:9-10:

- Noaptea, Pavel a avut **o vedenie**: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugăciune: **Treci în Macedonia, și ajută-ne!**. După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat **îndată** să ne ducem în Macedonia căci înțelegeam că **Domnul ne cheamă** să le vestim Evanghelia.

Observăm certitudinea pe care o are apostolul în a deosebi vocea Domnului. Era într-adevăr apostol și se bucura de o călăuzire specială. El nu are un vis, ci o vedenie. Pavel a mai avut vedenii, descoperii dumnezeiești din partea Domnului. Mesajul nu contrazicea Scriptura, și Pavel recunoaște mesajul ca venind din partea Domnului. Putea totuși un astfel de mesaj să vină de la cel rău? Teoretic da. Dacă era mai mare nevoie de ei într-un loc, diavolul putea să încerce să îi îndrepte spre cu totul alt loc. Domnul nu îngăduie acest lucru, iar Pavel este sigur că mesajul din vedenie este din partea Domnului. Și se pare că nu găsim în Scriptură situații în care cel rău să transmită astfel de mesaje neutre sau false, fără ca mesajul să nu contrazică ceva din vorbirea lui Dumnezeu. Dar siguranța lui Pavel, nu cred că venea doar din faptul că mesajul nu contrazicea nimic din revelația divină. În Fapte 16 este cazul vorbirii lui Dumnezeu directe și explicite: Pavel are o vedenie – vede pe cineva și aude o voce. În acest domeniu al vorbirii directe și explicite a lui Dumnezeu (care poate să se manifeste când omul e treaz – vezi Ilie la Horeb; sau în vis când omul doarme – vezi Solomon în 1 Împ. cap. 3; sau într-o vedenie – vezi profeții) se aplică principiul din Evanghelia după Ioan, și anume: vocea Creatorului este inconfundabilă pentru făptura creată. Domnul pe acest canal poate transmite mesajele și prin îngeri. Dar îngerii fiind din partea Sa, au același tip de vorbire inconfundabilă: omul recunoaște că mesajul este din partea lui Dumnezeu.

În 1 Cor. 12:1-3 Pavel enunță un principiu important în ce privește călăuzirea personală:

- În ce privește **darurile duhovnicești**, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință.

Când erați păgâni,

știți că vă duceați la idolii cei muți

după cum erati călăuziți.

De aceea

vă spun

că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu,

nu zice: Isus să fie anatema!

Și nimeni nu poate zice: Isus este Domnul!

Decât prin Duhul Sfânt.

Pavel deschide subiectul darurilor sau al manifestărilor spirituale. El insistă de la bun început că o manifestare spirituală poate avea în spate două lumi spirituale opuse. O manifestare spirituală nu este dovada lucrării lui Dumnezeu, ci doar dovada lucrării unei lumi spirituale. Dar această lume poate fi demonică, fie sub autoritatea Duhului lui Dumnezeu. El le aduce aminte că exista O CĂLĂUZIRE și înainte de convertire. Ei erau călăuziți spre închinarea la idolii cei muți. Călăuzirea includea manifestări spirituale din partea preoților păgâni sau din partea celor ce se închinau. Acestea manifestări puteau fi: intrarea în transă,

vorbirea în limbi, minuni, pierderea conștiinței, vedenii etc. Dar CINE îi călăuzea spre închinarea la idoli? Cel rău și lumile demonice. Dar acestea au un mesaj opus lucrării Duhului Sfânt. De aceea Pavel le spune mai întâi că nimeni nu poate zice prin Duhul: Isus să fie anatema! Deci chiar dacă acea călăuzire include minuni, vorbire în limbi, vedenii etc, dacă mesajul este împotriva închinării curate și autentice față de Isus, atunci în mod cert acel mesaj nu vine din partea Duhului Sfânt. El vine deci din partea demonilor. Duhul lui Dumnezeu îl glorifică întotdeauna pe Hristos și nu contrazice Scripturile, voia și caracterul lui Hristos. Slujba fundamentală a Duhului Sfânt este să îl glorifice pe Hristos cel revelat în Scripturi, și numai pe acest Hristos.

Faptul că începe astfel discuția despre darurile spirituale ne arată că cei din Corint erau destul de confuzi și considerau că o manifestare spirituală este, în sine, dovada lucrării Duhului Sfânt. Pavel afirmă că și reciproca este adevărată: Nimeni nu poate zice: *Isus este Domnul!* decât prin Duhul Sfânt. La ce să se refere? NU cred că Pavel are o înțelegere simplistă a ideii de a se spune că Isus este Domnul. Cred că el are în vedere următorul fapt: dacă cineva, într-un anumit context, și printr-o anumită manifestare transmite un mesaj clar (Isus este Domnul!) care îndeamnă la o închinare curată înaintea Hristosului celui viu revelat în Scripturi, atunci putem fi siguri că acea lucrare este generată de Duhul Sfânt. Pot fi situații când vasul, omul prin care are loc vorbirea să nu fie foarte conștient de ce ceea ce face și totuși Duhul să lucreze. Ne aducem aminte de Saul care atunci când îl fugărea pe David care se dusesse la Samuel, Saul a început să proorocească fără voia lui. Dar Saul a proorocit lucruri adevărate prin Duhul lui Dumnezeu. Nici Balaam nu a fost un vas care să fie un slujitor al Domnului. Cu toate acestea în acea situație el a proorocit adevăruri prin Duhul Sfânt. Deci la fel cum Duhul lui Dumnezeu nu poate să-L hulească pe Hristos, nici diavolul nu poate să Îl glorifice pe Isus. Atunci când Isus este glorificat cu adevărat, lucrarea este a Duhului Sfânt. Deci atunci când au loc manifestări spirituale prin care se transmit mesaje clar care sunt în deplină armonie cu Scriptura, și ne confirmă adevărurile din Scriptură, și ne încurajează și mai mult să-L iubim pe Domnul, atunci înseamnă că acel mesaj a fost transmis prin Duhul lui Dumnezeu. Mesajele venite din partea Duhului Sfânt sunt întotdeauna cu maximă claritate:

- Îl glorifică pe Isus Cel revelat în Scripturi
- Nu contrazic Scriptura
- Confirmă autoritatea supremă a Scripturii
- Confirmă adevăruri din Scriptură
- Ne încurajează să credem Scriptura
- Ne îndeamnă să împlinim Scriptura

Dacă printr-un astfel mesaj, printr-o manifestare spirituală putem FI SIGURI că acel mesaj a fost rostit prin Duhul lui Dumnezeu, atenție: aceasta nu înseamnă că prin vasul respectiv (omul prin care a venit mesajul) sau canalul de comunicare folosit (vedenie, vis, vorbire în limbi etc.) va vorbi ÎNTOTDEAUNA de acum încolo doar Duhul lui Dumnezeu.

Avem deci trei tipuri de mesaje:

- 1) mesaje care Îl glorifică pe Hristos
- 2) mesaje care nu-L glorifică pe Hristos

- 3) mesaje cu conținut neutru (va fi o foamete, mergeți în Macedonia) care nu contrazic nici Scriptura și nici vreo altă călăuzire explicită din partea lui Dumnezeu (de exemplu ca cea din 1 Împ. 13 când omul lui Dumnezeu din Iuda a primit porunca să nu mănânce și să bea în acel ținut).

Mesajele 1 sunt sigur din partea Domnului, iar mesajele 2 sigur din partea celui rău. Dar mesajele 3? Ce facem cu ele? Sunt mai multe situații:

- i) când mesajul este rostit prin vorbirea directă și explicită (ca în vedenia lui Pavel din Fapte 16) atunci, în virtutea principiului vorbirii inconfundabile a Domnului, cel ce primește mesajul îl va lua în considerare în măsura în care Domnul vorbește cu același glas inconfundabil cu care i-a vorbit până acum.
- ii) Când mesajul este rostit de un prooroc al Domnului cu o bună mărturie și care a fost confirmat de Domnul ca prooroc al Său ca în situația proorociei foametei de către Agag din Fapte 11, atunci mesajul trebuie luat în considerare de către Biserică.
- iii) Când mesajul este rostit de un vas puțin credibil, atunci trebuie privit cu suspiciune.
- iv) Când mesajul este rostit de un vas credibil dar încă neconfirmat ca prooroc al Domnului atunci se aplică principiul așteptării din Deut. 18:21-22. Așteptăm să vedem dacă mesajul se împlinește. Dacă mesajul nu se împlinește, Domnul nu a vorbit prin acel prooroc. Dacă mesajul se împlineste, atunci putem pune în calcul că acel om poate fi un nou prooroc pe care Domnul vrea să îl confirme în poporul Său. Dar mai e nevoie de timp și alte semne, și alte mărturii până la confirmarea acestuia.
- v) Dacă mesajul nu este rostit direct nouă dar prin alte canale decât cel al vorbirii directe explicite și inconfundabile din partea lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne raportăm echilibrat: să îl luăm ca și posibilitate, iar nu ca certitudine că este din partea Domnului. Vom aștepta, și timpul, alte confirmări sau infirmări vor clarifica natura mesajului.

Întorcându-ne în 1 Împ. 19, remarcăm doar că la finalul capitolului strălcește din nou dragostea lui Dumnezeu față de Ahab. Domnul îl putea lăsa în rătăcirea sa, dar Domnul ține cont să îi arate ce așteptări are El de la Ahab și că a greșit când i-a dat drumul lui Ben-Hadad. Domnul vrea ca mesajul să fie bine înțeles de Ahab, și Atunci orchestrează acest context cu proorocul rănit. Dar ca mesajul să ajungă în această formă clară la Ahab se plătește următorul preț:

- Un prooroc este omorât de un leu
- Un om trebuie să lovească pe un prooroc al lui Dumnezeu nevinovat
- Un prooroc al lui Dumnezeu nevinovat trebuie să accepte să fie rănit.

Proorocul se putea doar preface că este rănit. Domnul ține să fie rănit cu adevărat, ca situația creată să pară reală pentru Ahab. Domnul omoară pe tovarășul proorocului, dar mai dă zile lui Ahab. Copiii Domnului trebuie să sufere adesea de dragul celor necredincioși, ca

prin mărturia lor în suferință cei necredincioși să poată primi un mesaj puternic de cercetare din partea Domnului. Suferim ca alții să poată fi mântuiți. Călcăm pe urmele Regelui!

20:1-43 Via lui Nabot

Autorul ne prezintă cum Ahab calcă din nou în picioare harul lui Dumnezeu. După mărturia de pe Carmel el rămâne sub influența soției sale și o lasă pe această să inițieze planul uciderii lui Ilie. Drept umare, Domnul orchestrează un context limită când viața sa este în mare pericol în fața oștirilor siriene. Dar surpriză: Domnul îi oferă lui Ahab victoria! Și apoi, îi oferă încă o mare victorie împotriva sirienilor. Și aceasta pentru a cunoaște că Yahwe este Domnul. Dar ca răspuns Ahab sfidează autoritatea Domnului și îl eliberează pe Ben-Hadad fără să întrebe pe Domnul și apoi respinge mustrarea proorocului față de această faptă a sa. Ahab continuă să se cufunde în păcat. El îl cruță pe Ben-Hadad, vrăjmașul său sortit nimicirii de către Domnul, dar îl omoară mișelește pe vecinul său Nabot, un om nevinovat și cu frică de Domnul. Este incredibilă împietrirea și răutatea din inima lui Ahab.

Nabot pare a fi un om cu teamă de Domnul. El cinstește moștenirea Domnului, primită de la părinții săi și nu se lasă intimidat de cererea împăratului. El se teme de Domnul și este conectat la trecutul religios al țării și îi răspunde lui Ahab: **Să mă ferească Domnul să-ți dau moștenirea părinților mei!** Nabot făcea parte din rămășița credincioasă, și era probabil unul din cei 7000 care nu își plecaseră genunchii înaintea lui Baal. Ahab se întristează și se mânie ca un copil căruia mama nu i-a cumpărat jucăria dorită. Ahab era împărat și deținea multe bogății și ținuturi. Domnul îi protejase aceste bogății de mâna lacomă a împăratului Siriei. Dar Ahab se îndrăgostește de via lui Nabot. O vrea cu orice preț și nu poate accepta refuzul. Cu toate acestea el nu se gândește imediat să îl omoare pe Nabot; Izabela îl instigă la acest lucru. Ahab însă este considerat vinovat pentru moartea lui Nabot. El nu o oprește pe Izabela în demersul ei criminal și nici nu o confruntă după înfăptuirea crimei. Ahab îi dă mână și liberă Izabelei și se bucură apoi de via lui Nabot. De aceea Domnul îl trage la răspundere în primul rând pe el. Planul Izabelei este diabolic. Este interesant că ea se folosește de Legea lui Moise pentru a-l omorî pe Nabot. Sunt aduși doi martori falși (în Lege se cerau doi martori!), iar Nabot este acuzat că a blestemat pe Domnul și pe împăratul (conform Legii blestemarea Domnului se pedepsea cu moartea). Aceasta înseamnă că cei din acea zonă mai aveau cunoștință și respect față de Legea lui Moise. Este posibil ca după mărturia de pe Carmel o parte din popor să își fi întors măcar în parte inima către Yahwe și Legea Acestuia. Izabela se folosește deci de reîntoarcerea poporului către Lege pentru a-l ucide pe Nabot. Bătrânii și dregătorii cetății sunt și ei complici la uciderea lui Nabot. Domnul nu intervine să îl protejeze pe Nabot ci lasă ca răul să se manifeste și de data aceasta prin Izabela. Acest tablou ne arată din nou câtă răutate avea această femeie și ce influență negativă avea asupra lui Ahab. Fără Izabela, Ahab ar fi făcut mult mai puțin rău în Israel. Însă el este responsabil căci el a ales-o de nevastă și el s-a lăsat influențat de sfaturile și acțiunile ei. Izabela calcă și ea în picioare harul lui Dumnezeu. prin victoriile asupra sirienilor însăși viața și libertatea ei au fost cruțate de Domnul. Drept răspuns ea omorâ cu sânge rece pe un copil al lui Dumnezeu. Și aceasta doar ca Ahab să își poată împlini pofa de a mai avea o grădină cu verdețuri. Este absolut revoltător ce fac Izabela și Ahab atunci când îl omoară mișelește pe credinciosul Nabot, doar ca să obțină o grădină cu verdețuri. Acum chiar ne așteptăm să coboare foc din cer peste cei

doi. Domnul însă ne surprinde din nou: El mai are har pentru Ahab și Izabela. Îl trimite pe Ilie să anunțe că Domnul a luat hotărârea să nimicească nelegiuita casă a lui Ahab. Domnul este drept și sfânt. El nu trece cu vedere omorârea lui Nabot, ci ia decizia să nimicească această casă împietrită a lui Ahab. Dar Domnul nu aduce imediat pedeapsa ci îl trimite pe Ilie să vestească pedeapsa. Vestirea mai dinainte a pedepsei este tot o manifestare a harului lui Dumnezeu. Domnul anunță de fapt pedeapsa pentru ca aceasta să nu se împlinească. El speră că păcătosul se va trezi, se va căi, și astfel pedepsirea nu va mai avea loc. Inițial Ahab este ostil mesajului. Când îl vede pe Ilie îi spune: **M-ai găsit vrăjmașule?**

Deși proorocul este un sol al harului și al dragostei divine, acesta este urât căci condamnă nelegiuirea și strică liniștea celui împietrit și păcătos. Îi trezește conștiința și îi tulbură pacea sufletească. Ilie nu se lasă intimidat de Ahab. El nu se mai teme și nici nu refuză să conlucreze cu Domnul pentru a-și împlini mandatul de prooroc. Ilie își îndeplinește din nou funcția de prooroc. Ilie nu apare în cap. 20, când mesajele sunt rostite către Ahab prin alți prooroci. Domnul nu lucra doar prin Ilie în Israel, deși prin acesta lucra cu mai multă putere. De ce lipsește Ilie din cap. 20? Nu știm exact. Poate nu era în zonă, ci tocmai se întânise cu Elisei. Poate era mai ușor lui Ahab să primească mesajul prin altcineva decât prin Ilie. Nu știm exact, dar în cap. 21 vedem cum Ilie se înfățișează din nou, la porunca Domnului, înaintea lui Ahab. Ilie învață să își lărgească inima și să fie mai răbdător și mai plin de har. Ilie învață să meargă pas la pas cu Domnul. Îndurările Domnului față de Ahab nu se încheiaseră. Atunci nici îndurarea lui Ilie față de Ahab nu avea dreptul să se sfârșească.

În v.25-26 autorul însuși insistă pe răutatea lui Ahab. Ahab este descris ca un campion al răutății și nelegiurii. **Nimeni nu a mai fost ca el** în Israel. El s-a vândut diavolului pentru a face ce este rău înaintea Domnului. El s-a lăsat atârnat de Izabela să facă și mai mult rău. El a lucrat în modul **cel mai urâcios**. Autorul folosește expresii care să îl prezinte pe Ahab ca pe cel mai rău împărat din Israel. De ce insistă autorul tocmai acum pe acest lucru? Pentru că aceste capitole pun în lumină harul fără margini a lui Dumnezeu. Autorul vrea să înțelegem că harul descris în aceste capitole s-a manifestat față de cel mai rău împărat din Israel. Deci dacă harul lui Dumnezeu s-a manifestat așa față de Ahab, cu atât mai mult se va manifesta față de oricare alt om! Este mai ușor să ai răbdare cu cineva frumos și bun care se străduiește să se schimbe. Testul răbdării însă strălucește atunci când ea se manifestă față de omul cel mai rău și mai încăpățânat. Ei bine, acest om era Ahab!

După ce autorul insistă că Ahab a fost campionul nelegiurii în Israel, ne surprinde din nou reacția lui Dumnezeu la gestul de smerire a lui Ahab. Pentru prima dată Ahab se smerește în fața Cuvântului Domnului. Ahab nu se întoarce cu toată inima la Domnul și nici nu manifestă o pocăință completă și autentică. Însă el face un prim pas din procesul pocăinței. El se smerește, postește, își rupe hainele și se îmbracă într-un sac. El arată public că regretă ceea ce a făcut lui Nabot și că a luat aminte la mesajul care anunța pedeapsa Domnului. Oare cum va reacționa Domnul în fața unui asemenea gest? Domnul îi descoperă lui Ilie reacția Sa. Domnul vrea ca Ilie să înțeleagă și mai mult inima plină de îndurare a Domnului gata să ierte orice și să primească oricând pe cel păcătos care se întoarce cu inima către el:

- Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieții lui; ci în timpul vieții fiului său voi aduce nenorocirea casei lui!

Domnul nu anulează pedeapsa, dar o amână. Pocăința lui Ahab nu a fost completă. Cu toate acestea, Domnul a luat aminte la gestul său de smerire și a amânat momentul revărsării pedepsei. Cu adevărat îndurările Domnului țin în veac!